

Naar man nu veed, hvilket enormt kvantitativt Arbejde der er forbundet med disse Sager, saa er det jo aldeles indlysende, at disse Contoirer ikke ville kunne paatage sig andre Regnskaber. Det forekommer mig endog at være meget, at man kan faae samtlige de Regnskaber, der henhøre til Universitetet og alle de offentlige Stiftelser, reviderede for 600 Rd.; men at der ikke kan blive et Overflud af Kræfter, ved Hjælp af hvilke man kunde revidere Havneregnskaber og Deslige, forekommer mig følger ligefrem af sig selv. Jeg skal altsaa aldeles affee fra det Spørgsmaal, om der er Forudsætninger, som man ikke noksom har paaagtet eller været nøieregende nok med at faae fuldbyrdet; jeg holder mig kun til den Side af Sagen, der vedkommer os, og med Hensyn dertil siger jeg, at om disse Contoirer end 10 Gange vare foreneede under det nuværende Revisionsdepartement, saa vilde det ikke kunne medføre det allexmindste Overflud af Kræfter, der kunde bruges til andre Regnskaber. Derimod er det klart, at naar Decisionen og det hele Tilsyn med Revisionsarbejdet under Cultusministeriet udføres af en Departementschef under dette Ministerium, og hele Rægsvæsenet revideres under Justitsministeriet uden nogen Udgift for Revisionen, saa er der Endeel af Arbejderne, der udføres uden at komme ind under det Personale, der specielt henregnes til Revisionen. Jeg troer altsaa, at med Hensyn til det Spørgsmaal, der her foreligger, er dette Argument aldeles uden Betydning. Der er dernæst ytret den Formening, at der kan forestaae en Vettelse i det den nuværende Revision paahyldende Arbejde, som kunde medføre, at det kunde bestribes med færre Kræfter end dem, der for Diebliffet have viist sig nødvendige. Jeg skal i denne Henseende bemærke, at al den Forandring, der er foregaaet, bestaaer i, at der ganske vist er afgivet et Par meget ubetydelige Regnskaber til Finansministeriet, men at det, der er overtaget, er langt overveieende, at det Arbejde, der blev tildeelt Revisionen ved den Fordeling, som fandt Sted, strax efterat Loven udkom og som var den, man dengang havde for Die, er nogenlunde blevet besørget, ialtsald paa eet Contoir nær, af de nuværende

Kræfter, men at Alt det, der staaer tilbage, er de mange andre Regnskaber, der ere komne til og som ikke med de til Raadighed værende Kræfter have kunnet besørges. Naar vi nu altsaa see hen til de Forhaabninger, man dengang havde ved at foretage den vistnok meget indgribende Reduction, hvorved man fra 7 Contoirer sank ned til 4 og hvorved der blev indbraget 3 Contoirchefs- og 5 Fuldmægtigposter, saa er der jo ingen Tvivl om, at man ved at foreslaae det har haabet derved at kunne komme i Land; men denne Forudsætning har ikke viist sig at holde Stik; det er altsaa det Yderste, man kan komme til. Da jeg kom til Rundskaab om de Restancer, der vare paa dragne, var det naturligviis det Første, hvorpaa jeg henvendte min Opmærksomhed, om der da ogsaa blev arbejdet tilstrækkeligt i disse Contoirer, og om man ikke ved et strappere Arbejde kunde faae det Hele besørget. I denne Henseende kan jeg ikke tale af egen Erfaring, men efter Alt, hvad jeg har hørt, baade i Ministeriet og udenfor samme, bliver der arbejdet meget stærkt i Revisionscontoirerne, Personalet kan ikke overkomme mere. Vi staae altsaa ligeoverfor den Situation, som jeg strax ved Lovens Forelæggelse tillod mig at nævne, at Et af To maa blive Tilfældet: enten maa der paadrages nye og hyerligere Restancer, og i denne Henseende gjælder i allerhøjeste Grad, hvad der om et andet Forhold blev sagt under den foregaaende Sags Behandling, at den Slags Ting voxer som en Lavine og altsaa forstyrer det gode og ønskelige Resultat, der i de senere Aar var opnaaet, at Regnskaberne, med Hensyn til hvis Revision og Decision der længer tilbage i Tiden fandt høist beklagelige Uordener og Forsinkelser Sted, vare bragte fuldstændig á jour eller ogsaa vil den anden nødvendige Udvei være den, at man maa jasse med disse Regnskaber. Det forekommer mig, at det vilde være i højeste Grad beklageligt, om man skulde lade en saadan heel Bunte af Regnskaber gennemgaae af en uøvet Assistent og sende ud de Notater, rigtige eller urigtige, han havde fundet paa, og dernæst lade dem komme til Decision. Derfor ansaae jeg det for min Pligt, ialtsald for at frie mig selv for ethvert Ansvar i saa Henseende, at forelægge det høie Thing